

عنوان مقاله:

بررسی اثرات استئوتومی ساژیتال اسپلیت بر دامنه حرکات فک پائین متعاقب عقب بردن فک پائین

محل انتشار:

مجله دانشکده دندانپزشکی مشهد، دوره 28، شماره 3 (سال: 1383)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

افشین چراگی - استادیار گروه جراحی دهان فک و صورت دانشکده دندانپزشکی دانشگاه علوم پزشکی مشهد

ناصر پور ابراهیم - استادیار گروه جراحی دهان فک و صورت دانشکده دندانپزشکی دانشگاه علوم پزشکی اصفهان

خلاصه مقاله:

مقدمه یکی از مهمترین مشکلات در جراحی ارتوگناتیک فک تحتانی و بخصوص استئوتومی دو طرفه ساژیتال اسپلیت، تغییرات دامنه حرکات فک پایین و بدنبال آن محدودیت حرکات فکی می باشد. هدف از این تحقیق، بررسی تغییرات در میزان حداکثر باز کردن دهان در ناحیه دندانهای ثنایا، تغییر در حرکات طرفی راست و چپ و پیشگرایی فک پائین قبل، در ۳ ماه و ۶ ماه بعد از عمل و اثرات برنامه های مدون فیزیوتراپی بر روی افزایش این حرکات در بعد از جراحی، می باشد. مواد و روشها مطالعه انجام شده از نوع آینده نگر و در دسته مطالعات تجربی یا مداخله ای می باشد. این مطالعه بر روی ۳۰ بیمار (۱۸ نفر مونث، ۱۲ نفر مذکر) که در فاصله سنی ۳۰-۱۳ سال (متوسطه سنی ۲۰ سال) قرار داشته اند، انجام گرفته است. برای تمام بیماران عمل جراحی ساژیتال اسپلیت به روش اپکر و با استفاده از هندپیس و فرز انجام و ثابت سازی قطعات استخوانی با کاربرد ۳ پیچ وضعیتی با قطر ۲ میلی متر صورت گرفته است. برای تمام بیماران مقدار حداکثر باز شدن دهان در ناحیه ثنایایی، حرکت طرفی چپ و راست و حرکت پیش گرایی در فواصل زمانی قبل از درمان، ۳ ماه و ۶ ماه بعد از عمل مورد ارزیابی قرار گرفته و در پایان ماه ششم، بیمارانی را که هنوز دارای محدودیت حرکات فکی بوده اند را به ۲ گروه شاهد و آزمون تقسیم و اثرات ۲۰ جلسه فیزیوتراپی بروش CPM را بر روی آزمون ارزیابی و در پایان ماه نهم با گروه شاهد مقایسه نموده ایم. نتایج حاصله با آزمون Wilcoxon و آزمون Mann-Witney مورد ارزیابی قرار گرفت. یافته ها با گذشت ۳ ماه از عمل جراحی، کاهش قابل ملاحظه ای در تمامی حرکات فک تحتانی صورت گرفته ولی در پایان ماه ششم ۱۲ بیمار (۴۰٪) دارای محدودیت حرکات فکی در جهات حداکثر باز شدن دهان در ناحیه ثنایایی، و حرکت پیش گرایی بوده اند، بطوریکه دارای اختلاف معنی داری در این یافته می باشد. در پایان ماه نهم، در گروه شاهد تمامی بیماران دارای محدودیت حرکتی در جهات، حداکثر باز شدن دهان در ناحیه ثنایایی، و حرکت پیش گرایی بوده ولی در گروه آزمون تمامی بیماران دارای دامنه حرکات طبیعی فک پائین گردیده اند. به همین دلیل می توان انتظار داشت که با پیگیری مستمر بیماران، و با انجام فیزیوتراپی CPM، بیماران بتوانند به دامنه حرکات طبیعی قبل از عمل جراحی بازگردند. نتیجه گیری گزارشات مختلفی مبنی بر تاثیر جراحی ارتوگناتیک بر دامنه حرکات فک تحتانی وجود دارد. در این مطالعه عمل جراحی استئوتومی ساژیتال اسپلیت به جهت عقب بردن مندیبول باعث کاهش قابل ملاحظه ای در حرکات فکی خصوصا، حداکثر باز شدن دهان در ناحیه ثنایایی، حرکت طرفی چپ و راست و حرکت پیش گرایی شده و این مشکلات متعاقب انجام برنامه های مدون فیزیوتراپی برطرف گردیده است. یافته های آماری ما نیز تا حدودی با یافته های سایرین منطبق ولی تفاوت عمده تحقیق ما با سایرین، استفاده از فیکساسیون سخت، عدم استفاده از فیکساسیون بین فکی و استفاده ۲ هفته ای از کشهای راهنمایی باشد.

کلمات کلیدی:

اثرات ناخواسته استئوتومی، جراحی فک تحتانی، حرکت طرفی، حرکت پیشگرایی، فیزیوتراپی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1739292>

